

FIATALOK ÜNNEPE

— Jordan Sztratiev —*

Felébredt a világ, ma minden csupa szín,
Zászlónkkal a szél kedve játszik;
Szörnyü álomként süllyed el a Mult,
Az élet új napban sugárzik!

És jönnek! Érzem: lélekzik a város,
Talán soha nem volt ily ünnep!
Mennek, vonulnak lángoló arccal,
És hallom: a föld ere lüktet!...

Igen, ifjúság! Tiéd ez az ünnep,
Itt néked, feléd int ma minden!
S a kék ég alatt az Ó szava harsan:
„Nézzünk végig gyermekeinken!

Övék a jövő! Az új élet övék!...“
S e hívásra, mint árja a vérnek,
Izzik a lelkünk: dolgozni, alkotni,
— Magunkért, öérte, teérted!...

Mert íme, eljött a nyár, mire vártunk:
A holnapban új tüze lángol!
— Hát töröld le könnyed te is, barátom,
S jöjj velünk: — hazánké e tábor!

Fordította: BREZNAY BÉLA.

ÚJ HORIZONTOK

Távrolról csak nagy, lomha füsttenger,
honnán méla csend lopja ki magát,
s a hetykén fürkésző turista-szem
csak elnyult egű, tiszta tájra lát.

De belül az ég ezer pokla ég
s kilencvenkét elem életharca dúl.
Itt élő ember-kémia az úr,
s kalcium a ferrum szénhalomba fúl.

Belül nincs a nappalóknak éje,
csak a fény-bakter vált új műszakot.
A nap helyett nagy ívfényű lámpák
égnek és az apró csillagok.

* Jordan Sztratiev 1898-ban született, a mai bolgár líra egyik legmarkán-
sabb egyénisége. Verseiből a nép és különösen az ifjúság rajongó szeretete árad.

Harangszó, zene itt a gózduda
és mindnyájukon ünnepi ruha
a rongy zsákkötény, rojt, olajos kóc,
— itt zeng, dobol a munka ritmusa!

Fölsír, sístereg az acélszalag,
ha vad hengerek torkán beszalad,
s a messzi, sötét hegyóriások
felnyöszörögnek ott kint ezalatt.

A multról itt senki nem álmodik,
Fénylő arcokból platina-szemek
égnék versényt a kohók tüzével,
s a vastraverz-váz félve megremeg.

Halálra itt senkinek sincs gondja:
a több-termelés üteme ringat
egy új világ bölcsőjében mindent,
s mi így neveljük már a fiainkat!

JUHÁSZ JÓZSEF

A SZERELEMRŐL

Mint darázs keringsz egyre a szívemben,
zúgysz föl s alá, mint sűrű vér erebben,
mint fénynyaláb a szemed úgy vakít.
A mélybe bújsz és szárnyalsz az egekbe,
a percek hátán hintáztatsz át egyre
szebb táj felé, szerelmed alakít.

E táj is te vagy, szép és ismeretlen,
ruhád alatt a két domb, két kegyetlen
kagyló, amelyből jóllakik a szám.
Rád ismerek, az erek elvezetnek
a völgy felé, hol minden szerelemnek
hazája van. Hát légy te is hazám!

Sebezhetetlen voltam, megsebezted,
átöleltél, mint virágot meleg szél,
így százszorosan szebb most a világ.
A te szemedén át nézem a boldog
világunk arcát, szemeddel mosolygok
és úgy magasodsz bennem, mint a fák

az ég felé. Te benned nővök én is
jövő korok felé és benned szépít
acélossá az áradó jelen.
Fuhán röppen a szó, vidám darázssal,
s te velem zümmögsz, veled zeng a házfal
az épülő új emeleteken